



Mijnheer de minister
Mijnheer de voorzitter
Mevrouw de afgevaardigd bestuurder
Beste collega' s

Namens het onderwijs van de Vlaamse Gemeenschap, tout entier zou ik zeggen, maar toch ook een klein beetje namens scholengroep Brussel, die vanavond uw gastheer is, wil ik u niet alleen een werkzaam, gelukkig en liefdevol – de volgorde van de adjectieven is niet toevallig -- 2009 toewensen, ook heet ik u allen van harte welkom hier in Laken, in dit prestigieuze, goed geconserveerde maar jammer genoeg ook geldverslindende gebouw. U bevindt zich inderdaad in een historische site, beschermd, maar helaas niet geklasseerd, binnen wier muren een flink stuk geschiedenis van het vroegere rijksonderwijs én zelfs een klein stukje van het gemeenschapsonderwijs is geschreven. Als scholengroep zijn we er een beetje trots op, zoals je ook houdt van een uitzonderlijk begaafd, maar precies daardoor soms ook nukkig kind.

Het werd gebouwd tussen 1924 en 1937 (voor de oudste delen is dat dus zo' n vijfentachtig jaar geleden – zo maken ze de schoolgebouwen jammer genoeg niet meer), in een late art decostijl naar de plannen van de Vilvoordse architect Alfred Minner. De strakke gevels in oranje baksteen werden en worden nog altijd verlevendigd door talrijke beeldhouwde elementen en glas-in-loodramen met bloemen- en dierenmotieven. Ze zijn het werk van Ferdinand Crickx, meester-glazenier uit Jette. Binnenin werd gekozen voor een functionele architectuur met ruimtes die goed verlicht en luchtig zijn. Zoals u wellicht heeft kunnen merken, zijn ook de gangen ruim en breed. Dat geeft leerkrachten en leerlingen een aangenaam gevoel van ruimte, maar ik hoef u niet te vertellen dat zulks ook een kostenplaatje genereert. Maar goed, noblesse oblige zeggen we hier in Brussel.

Aan de andere kant van de Chrysantenstraat, die het monumentale gebouwencomplex als het ware in tweeën snijdt, bevinden zich de kleuterschool en de crèche. Daar kan men ook nog de vroegere statige directeurswoning zien – de sabel die hoorde bij het ambt van normaalschooldirecteur kunt u er zo bijdenken. In dit gedeelte ligt ook een grote vijver (een van de laagste punten van Brussel trouwens). Ook het landschap is hier beschermd.

Van 1935 tot en met 1999, toen de lerarenopleiding verhuisde naar de campus in Jette, werden hier hele generaties van onderwijzers en regenten (zo heette dat toen nog) opgeleid. Aanvankelijk was de school enkel toegankelijk voor meisjes. Niet zomaar meisjes, nee, enkel de deftigste specimina van de vrouwelijke sekse, die daarom, ook officieel, steevast werden aangeduid als “jonge dames”, werden geacht in staat te zijn bij te dragen tot de verheffing van de Vlaamse jeugd. Pas vanaf de jaren vijftig werd de normaalschool gemengd. Of het na de masculiene intrede nog wat geworden is met die verheffing, weet ik niet, maar het ziet er wel naar uit dat het onderwijs opnieuw een zaak van, al dan niet jonge, dames wordt. De cirkel is dus rond.

Opmerkelijk is dat het grootste deel van de afgestudeerde leerkrachten altijd al in ons net aan de slag is gegaan (daar zat natuurlijk ook het schoolpact voor iets tussen), zodat zonder overdrijving kan worden gesteld dat dit gebouw als kweekschool voor het toenmalige rijksonderwijs, later gemeenschapsonderwijs heeft gefungeerd.

Momenteel zijn hier drie scholen gehuisvest: het lyceum Martha Somers, de Kunsthumaniora Brussel en de basisschool *t Plant-Zoentje*, samen met een kinderdagverblijf en een vestigingsplaats van ons centrum voor volwassenenonderwijs.

Dames en heren

We zijn in scholengroep Brussel dan ook erg blij dat deze nieuwjaarsreceptie, die immers tegelijk de aftrap is van de viering van 20 jaar gemeenschapsonderwijs, kan plaatsvinden in dit van grote en kleine geschiedenissen zwangere gebouw. Als scholengroep proberen we dan ook ons beste beentje voor te zetten voor het welslagen van de avond.

Maar los van de historische context heeft ook het feit dat de VIP-receptie in dit domein plaatsvindt als een soort van coproductie, iets symbolisch. Het illustreert nl. de eenheid van ons net. De centrale organisatie die zich samen met een geleding van het mesoniveau manifesteert ten aanzien van de stad en de wereld, het is voorwaar een mooie metafoor voor de soms adembenemende evenwichtsoefening, soms in de nok van de circustent, die voor die beide geleidingen van het GO een tweede natuur is geworden.

Want, voor wie het nog niet doorhad, we zijn dus geenszins een koepel, dames en heren, maar integendeel één inrichtende macht, zij het met een sterk gedecentraliseerde bevoegdheidsstructuur. Een structuur die misschien nog verder kan worden verfijnd, maar die de andere netten ons sterk benijden vanwege zijn operationele kracht.

Dames en heren,

Het toeval wil ook dat we vandaag twee nieuwe mensen aan het roer van de centrale organisatie mogen begroeten. Ook in dat opzicht beleven we vandaag een bijzondere avond. En wat daarbij opmerkelijk is, voor allebei is dit een beetje thuiskomen. Ik verklaar me nader.

Het is iets te weinig bekend, maar in onze nieuwe voorzitter, Eddy Baldewijns, begroeten we een van de founding fathers van het Gemeenschapsonderwijs. Het was immers Eddy die in 1987, dus nog voor de publicatie van het beruchte, spraakmakende rapport van Ernst & Young, met de idee kwam van een ARRO, een autonome raad voor het rijksonderwijs, een net dat loskwam van de minister. Inderdaad het ging toen nog om "rijksonderwijs", want we bevonden ons nog binnen de structuren van de Belgische eenheidsstaat. Ik herinner me nog enkele van die vergaderingen die, meen ik, op de Grasmarkt plaatsvonden, de klassieke taaie Vlaamse boterhammen inclusief, en waar Eddy de nieuwe contouren van ons net uiteenzette. Zijn blauwdruk, dames en heren, is de basis geweest van wat daarna, eind 1988, het eerste bijzonder decreet zou worden.

En wat de nieuwe AB betreft, ook zij keert terug naar haar eerste liefde, het onderwijs, het onderwijs van de Vlaamse gemeenschap, waar ze immers haar eerste stappen als leerkracht heeft gezet.

Het betekent voor beiden een grote uitdaging om in de voetsporen te treden van hun voorgangers die ieder op zijn eigen wijze hun stempel op ons net en onze organisatie hebben gedrukt, maar ik twijfel er niet dat ze gauw, binnen de geoliede machine die het GO! is, spoedig hun plaats zullen opeisen.

Als kersverse voorzitter van de coördinatieraad van de algemeen directeurs, een voorlopig nog informeel orgaan, wil ik dan ook van deze gelegenheid gebruik maken om beiden in naam van al mijn collega's van harte te feliciteren met hun aanstelling. Ik wil hen er vanop dit spreekgestoelte tevens van verzekeren dat het mesoniveau, decretaal vertegenwoordigd door de algemeen directeurs en de raden van bestuur die deze algemeen directeurs aanstellen, niets liever wil dan op constructieve wijze samenwerken. Misschien is samenwerken zelfs nog iets te zwak uitgedrukt, omdat het bijzonder decreet van 1998 ons als een Siamese tweeling op de wereld heeft gezet en u weet dat u die spelingen van de natuur maar heel moeilijk en zeker niet zonder risico's van mekaar kunnen worden gescheiden. We zijn allen verdedigers en promotoren van ons net, en de concrete werplek waar we die taakuitvoeren, speelt dan ook niet zo'n bijster grote rol.

Wanneer iedereen zich concentreert op zijn eigen bevoegdheden, moet die samenwerking verder verdiept kunne worden en zullen we onst PP, dat een waarlijk humanistisch project is, verder kunnen uitdragen.

Rest mij u nog even wegwijs te maken in het programma van vanavond.

U zult al, voor u deze zaal binnenkwam, op allerlei vreemd volk zijn gestoten. Het ging om uiteraard om leerlingen van scholengroep Brussel..

Zo werd u opgevangen door de leerlingen van het Emanuel Hielatheneum die als parkeerwachter fungeerden en die zich bekommerden om uw jassen.

De slagwerkdafdeling van de kunsthumaniora zag u aan het werk op het parkeerterrein, en onze dixielandband onthaalde u bij het betreden van het gebouw. In de gangen werd u vergast op soloperformances van de leerlingen dans en op een tableau vivant van de woordafdeling.

Wellicht bent u bij het binnenkomen al herhaaldelijk gefotografeerd: met dit grapje wilden wij op een ludieke manier weergeven dat in het GO! iedereen een VIP is.

Daarnet nog hoorde u de Jazzcombo van de kunsthumaniora met ons aller Billie die de onvergetelijke Motwonklassieker Dancing in the street – weet u nog Martha and the Vandellas's dames en heren -- ten gehore bracht.

Minder in de kijker lopend, maar niet minder noodzakelijk voor het welslagen van de avond zijn de leerlingen van de afdeling Podiumtechnieken van het KTA Zavelenberg die de technische assistentie voor hun rekening nemen.

Zo dadelijk zal onze nieuwe voorzitter, de heer Eddy Baldewijns, tot u het woord richten, en daarna en na de andere sprekers, hoort u telkens ons popkoor.

En uiteraard wordt de catering verzorgd door onze centrale keuken Agpae. De bediening is toevertrouwd aan de leerlingen van de Victor Hortaschool.

Dames en heren, beste collega's Rest mij nog u allen een leuke avond toe te wensen. En denk eraan, op u komt het aan.

21.01.09